

www.cartearomaneasca.ro

Editura Cartea Românească
București, Calea Victoriei nr. 115, sect. I

© 2012 by Editura Polirom

Pe copertă: © Veselovfoto/Shutterstock.com

Foto: din arhiva autorului

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

POGORILOWSKI, ANDREI

Cartușe / Andrei Pogorilowski. – București: Cartea Românească, 2012

ISBN 978-973-23-2968-9

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Andrei Pogorilowski

Cartușe

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ
2012

XIV

„sa stii ca nu facem sex pana nu ne casatorim.”

Acesta fusese răspunsul Andreei, compus fără diacritice în fereastra de *Messenger*, după ce Vlad, luându-și în sfârșit inima în dinți, îi transmisese tot electronic și tot fără diacritice că îi este din ce în ce mai greu să nu se holbeze la ea, dar că „nu as vrea sa crezi ca sunt vreun obsedat”. Înainte de răspunsul halucinant al Andreei nu existase nimic, nimic, nimic, în afară poate de ocheadele pe care Vlad tocmai și le recunoscuse – iar ea sărise direct la sex. Dumnezeuule!

„deci pot sa ma holbez din cand in cand la tine? discret?”

După câteva ore, în care Vlad și Andreea s-au văzut pe culoar de câteva ori, s-au salutat din priviri și au participat împreună în pauza de prânz la o discuție despre boli și morți în care fiecare intervenea cu propoziții de genul „tot așa pe un unchi de-al meu...”, Vlad a primit răspunsul:

„NO COMMENT”.

Pentru a organiza un priveghi, ingredientele esențiale sunt o explozie de dorințe, atingerea reciprocă, cu mâna,

pentru prima dată într-o relație, a sexului celuilalt, zvâcnirea inimii și prăbușirea montgolfierului de senzații într-un refuz erectil inexplicabil.

După ce îl gândise și apoi, vai, îl și pronunțase, cuvântul „penibil” stăruia în mintea lui Vlad asemenea unui bruiaj interior. Stătea, gol, în același pat cu cea mai frumoasă fată din micul lui univers, iar „cea mai frumoasă fată din micul lui univers”, goală și ea, se uita la puța lui nu mai mare decât o bama lăsată pe vrej și părea pur și simplu extaziată, de parcă bumbușorul acela roșu înfășat în prepuț ar fi fost un nou-născut adâncit înduioșător în primul lui somnic.

— Sunt atât de fericită! suspinase Andreea care, cu zece milisecunde mai devreme, înțelesese că prima lor noapte debuta cu sex, dar nu dintr-acela, ci mai degrabă un sex de jucărie. Iată, ca să crești mare... începuse fata să discute cu bama, poate îți trebuie să ascuți... marea! continuă ea pornind să imite zgomotul unor valuri care se sparg de țărm: p-șuuum, p-șuuum... Auzi? Nu? Săracul de el, a muriit... Ce să facem dacă a murit? Toate cele necesare, continuă Andreea ignorându-l cu totul pe proprietarul răposatei și întinzând mâna după chibrituri și după pachetul de țigări.

Își aprinse o țigară și începu să-l cădelnițeze pe Vlad, în zona inghinală, cu fumul acesteia, murmurând cu glas popesc cuvintele potrivite, aruncate însă la întâmplare: loc cu verdeață, întristare, durere, suferiință...

— Stai! se opri Andreea trăgând încă un fum și întinzându-se să depună țigara în scrumieră.

Apucă din nou cutia de chibrituri, din care scoase bețele și le puse bine în capacul deschis al pachetului de țigări. Îi trebuia, se pare, doar sertărașul de carton, căruia îi turti una dintre laturile mici și îl depuse cu grijă sub puța lui Vlad. „Sicriul” era cam mic și instabil, însă nu sosise momentul folosirii acestuia, decisese...

— Vlad, cum se zice dacă ăia de la pompe funebre sunt fete? Cioclănițe? Cioclițe? ... decisese cioclovina, pentru că mortul încă nu fusese spălat.

— Și acum să spălăm mortul... fură ultimele cuvinte ale Andreei, rostite cu limba scoasă, înainte ca o erecție năpraznică să năruiască tot priveghiul și să repună în teren un fotbalist aflat în plină formă, dar care a trebuit să iasă o vreme în *out* ca să-și pună gheata la loc și să-și lege șireturile.

În următoarele ore, cei doi îndrăgostiți nu au mai făcut altceva decât să se călărească unul pe celălalt și, după fiecare orgasm al lui Vlad, să zacă și să fumeze pe întuneric, uneori băgând vag în seamă Sonatele *da Chiesa* ale lui Mozart pe care Vlad le lăsase să se depene în surdină dinspre iPod-ul așezat pe propriile boxe.

A doua zi, după ce Vlad a dus-o cu mașina acasă, nu s-au mai văzut – deciseră că e mai bine așa. Experimentul de o noapte avusese loc după ce amândoi și-au mărturisit pe *Messenger* că nu au mai făcut sex (Andreea) sau dragoste (Vlad) de foarte multă vreme.

„si noi o sa facem dragoste? ce draguuut!” replicase fata izbindu-l încă o dată pe Vlad în moalele capului cu niște cuvinte care nu puteau veni de la zeița aceea intangibilă pe care o cunoștea de atâta vreme – și totuși chiar de la ea veneau.

„parca ziceai ca nu facem dragoste decat dupa casatorie...”.

Aici urmasese o pauză, ținută în tensiune de un emoticon care scotea limba. Apoi:

„ei, eram eu într-o pasa din aia mai ortodoxa decat popa, cum se spune”.

După acest schimb de mesaje, în următoarele ore cei doi s-au evitat, dar s-au căutat din priviri pe culoarele spațiului de lucru, iar înainte de sfârșitul programului Vlad și-a luat încă o dată inima în dinți și a scris:

„nu vii dupa slujba pe la mine? eu cred ca o data «nu se pune»”, iar Andreea, văzând mesajul, nu a răspuns nimic, dar s-a învârtit prin parcare fumând două țigări, până a prins momentul prielnic în care să se arunce în Cooper-ul lui Vlad fără să fie văzută – vaaaai! – de ceilalți colegi.

A doua zi, ajunsă acasă și simțind acea oboseală a coapselor și a zonei inghinale fără de care fericirea unei femei care redescoperă dragostea parcă nu este întreagă, Andreea a apucat agenda HK și, fără să facă o analiză SWOT, a început să noteze separat avantajele și dezavantajele noii sale situații. Pe primul loc la dezavantaje scrisese cu litere mari „NU ÎI PLACE SĂ SE JOACE! MMM...”, text pe care mai apoi îl încercuise sub forma unei bule de bandă desenată, pe care o puse în gura lui Hello Kitty, care se găsea tipărită, în diferite ipostaze, în colțurile exterioare ale fiecărei pagini. Vlad, într-adevăr, nu participase în niciun fel la priveghi, dar nici nu îi întrerupsese desfășurarea decât în clipa în care... Mda. Apoi, deși arăta

destul de bine, era cam bătrân – nu suficient să îi fie măcar teoretic tată, dar totuși...

La avantaje scrisese în oglindă, și tot sub formă de bulă, „SUNT ÎNDRĂGOSTITĂ! AAA...” – și gândise: „de când m-am sculat nu pot să îmi șterg zâmbetul ăsta de pe față. E ceva, nu?”. Apoi, înainte să se culce, simțise nevoia, pentru prima oară după aproape doi ani, să își sune părinții cu care era certată pentru că nu își continuase studiile și despre care nu mai știa decât că sunt în viață. „Mă face să mă simt mai bună și mai generoasă”, adăugă Andreea la capitolul avantaje, cu toate că amânase pentru altă dată să sune în celălalt loc pe care îl putea numi „acasă”. „MĂ IUBEȘTE!”, încheie ea lista de pe pagina din dreapta gândindu-se că, în timp ce făceau dragoste, Vlad fie o privise în ochi, fie se unduise deasupra ei cu ochii închiși, ca în transă, și nu avusese nici măcar pentru o clipă privirea aceea absentă a lui Laurențiu care, în așteptarea propriului orgasm, părea uneori că se plictisește.

Vlad, întors la apartamentul din Cotroceni, își făcuse o cafea ca să nu adoarmă și se apucase să scoată din camera cea mică toate obiectele, hainele și gunoaiile pe care le aruncase acolo în devălmășie, în seara precedentă. O avertizase pe Andreea că „la mine, de când sunt singur, zici că a picat o bombă” și, rugând-o să-i dea zece minute, intrase singur în casă și înghesuise toate lucrurile de care te puteai împiedica în cămăruța cu cărți care pe vremea Maiei urma să devină „a copilului”.

A doua zi, se gândise pentru o clipă să aerisească locuința, dar se oprise îngrozit: dormitorul încă păstra mirosul ei, de păsărică jucăușă și fumătoare, pe care Vlad, excitat, îl trase

pe nări înfundându-și fața în cearceaful pe care îl boțiseră amândoi cu câteva ore mai devreme. Bănuiala, veche de câteva săptămâni, se confirma: era îndrăgostit până peste urechi de Andreea, fata aceea frumoasă despre care toate mecanismele rațiunii lui reiterative spuneau că e „prostuță”, dar nu reușeau să asocieze această evidență cu exploziile chimice, devastatoare, ale unei atracții totale, înecată în duiosie, resemnare și contraargumente neverosimile.

— Nu e chiar așa de prostuță, spunea drăcușorul cenușiu. Când ai întreat-o pe *Messenger* „cum adica MULTA ogiva? macar stii ce e aia?”, ea a răspuns „intersecție a două arcuri de cerc dispuse diagonal, care formează osatura unei bolți”.

— A dat *copy-paste* din DEX-ul online, spunea dracul cel smolit. Nu ați văzut că definiția avea diacritice? Ea nu scrie niciodată cu diacritice pe *Messenger*!

La această discuție, drăcușul alb strânsese buchetul de păpădii în mână, suflând în ele cu acea intensitate care mișcă pufușorii cu semințe, dar nu suficient pentru a-i împrăștia în toate cele patru zări:

— Vorbiți prostii. Nu a copiat nimeni nimic din Larousse, spunea el mai lăsând o răsufare să adie peste buchețel.

— Vedeți, fata nu a copiat nimic, intervenea din nou conștiința pură a lui Vlad. Și nici nu a trebuit să-i cânt ceva la pian ca să se culce cu mine, rosti Vlad înainte să adoarmă, gândindu-se la trecutele lui cuceriri.

Când se trezi, în aceeași zi de sâmbătă, pe la trei după-amiaza, Andreea încercă să refacă istoria ultimelor